

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 25 maja 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 125/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt III K 69/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 125/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt III K 69/21, wniósł obrońca P.K.. Zarzucił w niej rażącą obrazę prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie:

1) przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w ten sposób, że Sąd apelacyjny, który wydał podlegające kontroli instancyjnej orzeczenie nie posiadał cechy sądu należycie obsadzonego, z uwagi na obecność w jego składzie SSA - S.W., który to sędzia w dniu 26 września 2019 r. został powołany na stanowisko sędziego Sądu

Apelacyjnego w [...] przez Prezydenta RP Andrzeja Dudę na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (dalej też: „neoKRS”), ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018, poz. 3), powołanej – co wynika z orzeczeń krajowych i międzynarodowych – wadliwie, niezgodnie z przepisami i nieposiadającej wskutek upolitycznienia, cechy organu niezależnego; co w konsekwencji powoduje, iż istnieje okoliczność mogąca wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do jego bezstronności w rozpoznawanej sprawie;

2) prawa materialnego, tj. art. 282 k.k. poprzez błędną wykładnię jego znamion i stwierdzenie, że zachowanie skazanego, polegające na wysłaniu do pokrzywdzonego J.T. wiadomości tekstowej sms, w której groził uprowadzeniem jego małoletniej córki stanowiło groźbę zamachu na zdrowie dziecka, w sytuacji, gdy takie zachowanie skazanego nie mieści się w znamionach wykonawczych przestępstwa z art. 282 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Gdy chodzi o wskazywanie w kasacji, że ujawniła się bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której stanowi art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a polegająca jakoby na nienależytej obsadzie Sądu odwoławczego, to stwierdzić trzeba, iż zarzut ten nie mógł znaleźć uznania Sądu Najwyższego. Obrońca upatruje omawianego uchybienia w tym, że w składzie Sądu Apelacyjnego orzekał sędzia powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu na podstawie wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.). Rzecz jednak w tym, że sama ta okoliczność nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie ujawniła się bezwzględna przyczyna odwoławcza, na jaką powołuje się w kasacji obrońca. W

omawianym zakresie Sąd Najwyższy w składzie niniejszym odwołuje się do trafnych wywodów i przekonującej argumentacji zawartych w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22. W uchwale tej przyjęto, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. nie jest wprawdzie organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1, to jednak brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed tą Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach. Tym samym podtrzymano zapatrywanie prawne wyrażone w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20.

W konsekwencji sam fakt powołania na urząd sędziego sądu powszechnego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. wskazywany w pierwszym zarzucie nie oznacza automatycznie, że skład sądu powszechnego, w którym bierze udział tak powołany sędzia, dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z uwagi na nienależytą obsadę. Niezbędne jest przeprowadzenie wieloaspektowego testu, o którym mowa w przywołanych wcześniej uchwałach Sądu Najwyższego, a powołanie wskutek procedury z udziałem wskazanej Krajowej Rady Sądownictwa jest tylko jednym z elementów, który podlega ocenie i bynajmniej nie przesądzającym. Tym samym za wystarczające do uwzględnienia analizowanego zarzutu nie mogą zostać uznane podawane w uzasadnieniu rozpatrywanej skargi okoliczności w postaci tego, że sędzia SSA S. W. pełni funkcję Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w [...], a także to, że przedstawienie Prezydentowi RP jego kandydatury odbyło się wbrew stanowisku Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]. Powyższe okoliczności zdaniem skarżącego wskazują „na istnienie uzasadnionych podejrzeń co do silnych powiązań sędziego S.W. z kierownictwem Ministerstwa Sprawiedliwości”. W ocenie Sądu Najwyższego

wyłącznie w oparciu o powołane w kasacji okoliczności tak daleko idących wniosków nie sposób jest jednak wysuwać. Okoliczności te nie mogą same w sobie prowadzić do wniosku, że Sąd odwoławczy był nienależycie obsadzony w rozumieniu przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Przywołany zaś w uzasadnieniu kasacji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2022 r., III KK 404/21, wydany został w innych, szczegółowo wyłożonych w jego pisemnych wywodach, okolicznościach dotyczących tak samego sędziego, jak i sprawy, po przeprowadzeniu wspomnianego testu. Z tych powodów zarzut ten został uznany za oczywiście bezzasadny.

Odnosząc się zaś do drugiego zarzutu kasacji przypomnieć trzeba, że na gruncie występku z art. 282 k.k. jednym ze środków służących do doprowadzenia innej osoby do rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym albo do zaprzestania działalności gospodarczej, jest groźba zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie. W literaturze zasadnie przyjmuje się, że przedmiotem groźby zamachu na życie lub zdrowie może być dokonanie przestępstwa przeciwko życiu (zabójstwa) albo przestępstwa przeciwko zdrowiu (np. spowodowanie uszkodzenia ciała, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, naruszenie czynności narządu ciała itp.), przy czym groźba zamachu na życie lub zdrowie może być skierowana zarówno przeciwko osobie, która ma dokonać określonego rozporządzenia mieniem lub zaprzestać działalności gospodarczej, jak i przeciwko innej osobie, w szczególności najbliższej pokrzywdzonemu (np. członkowi jego rodziny). Groźba naruszenia nietykalności cielesnej nie stanowi przy tym groźby zamachu na życie lub zdrowie w rozumieniu art. 282 k.k. (zob. np. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., red. W. Wróbel, A. Zoll, LEX/el. 2022, komentarz do art. 282, tezy 17-19; zob. też M. Kulik [w:] Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, red. M. Mozgawa, LEX/el. 2023, komentarz do art. 282, tezy 4 i 5).

W realiach rozpatrywanej sprawy zgodzić się należy z poglądem Sądu odwoławczego, że skazany poprzez wysłanie J.T. wiadomości tekstowych zawierających groźbę uprowadzenia kilkumiesięcznej małoletniej córki pokrzywdzonego, karmionej mlekiem matki, w istocie groził zamachem na jej zdrowie. Zachowanie skazanego niewątpliwie stanowiło co najmniej groźbę

zamachu na zdrowie tego dziecka, o jakiej mowa w art. 282 k.k. Wiedzą powszechną jest, że skoro bowiem dziecko karmione jest mlekiem matki, to odseparowanie go od tego naturalnego sposobu dostarczania pokarmu może w negatywny sposób odbić się na jego zdrowiu, choćby na układ immunologiczny. Skarżący pomija nadto kolejny aspekt. Oczywistym jest przecież, że tak małe dziecko wymaga stałej opieki ze strony matki oraz ojca i stałego z nimi kontaktu dla zapewnienia prawidłowego rozwoju i kształtowania się właściwej więzi pomiędzy dzieckiem a rodzicami (sfera zdrowia psychicznego).

Zwrócić trzeba również uwagę, że prokurator w apelacji wskazał wręcz, że żona pokrzywdzonego po 5 dniach od nadesłania przedmiotowych wiadomości straciła pokarm, co negatywnie odbiło się na ich dziecku. Od tego momentu córka pokrzywdzonego zaczęła chorować, otrzymuje sterydy, jej układ immunologiczny został osłabiony, co zdaniem lekarzy ma związek z tym, iż przestała być karmiona piersią. Tym samym jedynie za polemikę uznać należy twierdzenia obrońcy zawarte w kasacji, że karmienie dziecka „sztucznym mlekiem” nie wpływa negatywnie na jego zdrowie. Nie w każdym wypadku i nie w każdym aspekcie karmienie mlekiem matki może bowiem zostać zastąpione „mlekiem sztucznym”, które może choćby nie być tolerowane przez dziecko. *In concreto*, karmienie „sztucznym mlekiem” rzutowało na zdrowie dziecka.

Podsumowując, skarżący nie wykazał, aby w postępowaniu odwoławczym doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć przy tym istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Dlatego też kasację oddalono na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Nadto, rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w postanowieniu.

[as]

JK

